

## **O fiică a Sebeșului de Sus, doctor în științe medicale pe meridianele lumii: LUCIANA STĂNILĂ**

„Mulți sebeșeni poartă numele Stănilă și Bădilă! Sunt răspândiți prin țară, dar de te străduiești, îi poți afla prin toată lumea, până departe, în Mexic, și mulți dintre ei fac cinste satului nostru! Cel mai bun exemplu este Luciana Stănilă, profesor universitar la medicină, la Cluj, fata lui Dumitru Stănilă. *Lucica* este un *om* de nota 10, de care sebeșenii pot fi mândri!”

Doctor în științe medicale, profesor la Universitatea de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj, deținând într-un palmares de excepție cele mai înalte titluri academice, Luciana Stănilă este imaginea fidelă a *femeii de carieră: inteligentă, ambițioasă, riguroasă*, pentru care *necunoscutul* constituie întotdeauna o provocare. Predă timp de șapte ani la două universități din Algeria, vizitează o mulțime de țări din întreaga lume și nu se lasă copleșită de temeri atunci când stă față în față cu aventura: e curajoasă și participă la un *safari* în Namibia!

Am vorbit de curând câteva zeci de minute cu doamna profesor la telefon și am avut privilegiul de a afla o mulțime de lucruri despre Domnia Sa. Cooperantă, deschisă, foarte simpatcă și cu un real simț al umorului, Luciana Stănilă a rememorat câteva momente semnificative din viața și cariera sa, dezvăluindu-mi, printre altele, principiile care i-au folosit drept *jaloane* în plan personal și profesional.

**„În viață, sunt două lucruri importante: familia și cariera!”**

Iată filosofia de viață a doamnei profesor Luciana Stănilă! Am povestit minute în șir despre nea Mitică și Sebeșul de Sus, despre viața și experiența Domniei Sale. Este un om împlinit, trăiește la Cluj, împărțindu-și timpul liber între Cluj, orașul care a adoptat-o cu mulți ani în urmă, Sibiu și Sebeșul de Sus, pe care nu uită să-l viziteze atunci când timpul îi permite.

Casa pe care a moștenit-o de la familie în satul natal a vândut-o acum câțiva ani, unei familii sărmâne... Acum, doamna Luciana este pensionară și se bucură de fiecare moment, încercând sentimentul împlinirii la porțile senectuții.

S-a născut în Sebeșul de Sus la 27 decembrie 1941, într-o familie de oameni cumsecade. Dumitru Stănilă, tatăl său, era din Sebeșul de Sus iar mama, care moare foarte tânără, când Luciana de-abia împlinise doi anișori, era din Sebeșul de Jos...

Ce coincidență stranie, mama lui Mitică Sinu murise când acesta avea trei ani! Iată doi copii rămași orfani de mamă care nu-și vor aminti vreodată nici chipul și nici mângâierile celor ce le-au dat viață, doi copii care, în ciuda lipsei dragostei materne, primesc o educație sănătoasă și își urmează fiecare calea, reușind să-și împlinească visele și să-și facă un rost în viață. Luciana era mică, avea doar șapte ani când Dumitru Sinu a plecat din România. Nea Mitică își amintește însă de *Lucica* de-atunci, pentru că mama vitregă a lui era bună prietenă cu bunica *Lucicăi* și între cele două familii relațiile erau foarte apropiate. Este crescută de bunica din partea tatălui până la vârsta de șase ani, când tatăl său se recăsătorește cu o femeie inimoasă și descurcăreață. Ea va avea grijă de Luciana, ca de copilul ei. Se mută la Cluj, și Dumitru Stănilă ajunge secretarul Facultății de Medicină.

După absolvirea școlii primare, Luciana Stănilă urmează cursurile Liceului „George Coșbuc” (Liceul nr. 2) din Cluj. Anul 1959 aduce mare bucurie în familia Stănilă, pentru că Luciana devine studentă la medicină (absolvind, apoi, facultatea cu rezultate deosebite). Stagiatura o face în orașul de pe malul Someșului Mic, în perioada 1965-1966, după care se înscrie imediat la doctorat, urmând cursurile la zi (1966-1969).

În trei ani de muncă asiduă, de studiu intens și cercetare, publică mai multe referate și articole de specialitate. Rezultatele cercetărilor efectuate îi aduc satisfacție, culminând cu finalizarea și susținerea tezei de doctorat.

### **O carieră de succes**

După ce-și susține teza de doctorat, în 1970, performanțele obținute o impulsionează să pătrundă tot mai adânc tainele domeniului în care se specializase și pleacă pentru trei luni în Germania (1 septembrie - 1 decembrie), unde lucrează alături de specialiștii germani într-un laborator de biologie celulară. Este primul contact cu străinătatea, care se pare că-i va deschide tinerei doctor în microbiologie, apetitul pentru munca în afara granițelor. În timpul șederii în Germania face o scurtă călătorie în Franța. Cum securitatea comunistă era foarte *vigilentă*, Luciana Stănilă este chestionată imediat asupra motivului deplasării sale în Franța. Societatea românească a acelor timpuri era în plină *efervescență comunistă*, iar deplasările în străinătate se puteau face numai după îndelungi verificări ale solicitanților. Absolut totul trebuia raportat sub forma acelor vestite *informări scrise*, care, după evenimentele din decembrie 1989, *pre mulți au să popească...*

Pe parcursul următorilor aproape patru ani, până în 1974, Luciana Stănilă este asistent universitar în cadrul UMF Cluj, făcând parte din corpul profesoral al catedrei de microbiologie.

Prin anii '70, grație protocoalelor încheiate între guvernele României și cele ale țărilor mai puțin dezvoltate din Africa de Nord, cu precădere Algeria și Maroc, pe fondul unei crize acute de cadre didactice în instituțiile de învățământ din aceste țări, un mare număr de profesori români, din toate domeniile, vor preda în școlile africane. Luciana Stănilă pleacă în baza unui contract de cinci ani în Algeria, unde ocupă funcția de șef de catedră la Facultatea de Medicină din capitala țării, Alger (1974-1979).

Revine la Cluj în cadrul Universității de Medicină și Farmacie (UMF) „Iuliu Hațieganu”, unde urcă o treaptă profesională, ajungând conferențiar universitar. Rămâne la universitatea clujeană până în 1983, când se întoarce în Algeria. În intervalul acesta, îi pierde, unul după altul, pe cei dragi din familie: în 1980, mama sa vitregă se stinge din viață. Tatăl său, Dumitru Stănilă își urmează soția la scurt timp, în 1981, ca apoi, în 1982, să plece la

cele veșnice și bunica ce i-a fost atât de dragă – mama tatălui său, astfel că, doamna Stănilă se va dedica în exclusivitate profesiei.

Pe parcursul derulării celui de-al doilea contract cu Algeria, activitatea Lucianei Stănilă se desfășoară la Constantine (al treilea oraș algerian, ca mărime), în calitate de conferențiar la facultatea de medicină din localitate. În anul 1984, în timpul șederii sale în Algeria, reușește să viziteze Egiptul.

Revine în România în anul 1985 și va lucra, până la vârsta de pensionare, la UMF „Iuliu Hațieganu” din Cluj, urcând, treaptă cu treaptă, în ierarhia profesională, după cum urmează:

1985 - 1990 – asistent universitar;

1990 - 1993 – șef de lucrări;

1993 - 2004 – conferențiar universitar;

2004 - 1 octombrie 2007 – profesor universitar.

În toată această perioadă, Luciana Stănilă continuă cercetările în domeniul în care se specializase și predă cursuri universitare multor generații de tineri. În același timp, publică o sumedenie de articole și lucrări de specialitate. Editează astfel mai multe cărți, unele traduse și în limbile franceză și engleză, ce vor deveni materiale de studiu pentru viitorii medici și mijloace de informare pentru cei care deja lucrează în domeniu. Amintesc aici câteva titluri: *Microbiologia bolii parodontale*, 1993, *Microbiologia cavității orale*, 1994, *General bacteriology and virology*, 2001 (editată și în limba franceză în anul 2003) și altele.

În 2007, doamna profesor Stănilă se pensionează, însă continuă să colaboreze cu UMF Cluj, în sistem *plata cu ora*. Ar fi avut posibilitatea să lucreze oriunde în lume în profesia în care era *senator de drept*, însă a iubit dintotdeauna universitatea clujeană, a iubit Clujul, orașul în care s-a format ca om și profesionist; în plus, școala medicală clujeană este renumită în Europa și în întreaga lume, medicii putându-se remarca și aici la fel de bine ca în orice țară din lume.

## **UMF „Iuliu Hațieganu” – Pepiniera valorilor medicinei românești și internaționale**

*Știința medicală este cea mai apropiată de suflet, fiind cea mai apropiată de om* – spunea Iuliu Hațieganu (1885-1959), eminentul clinician, organizatorul serviciului medical transilvănean după al Doilea Război Mondial, al cărui nume îl poartă astăzi universitatea de medicină clujeană. Autor a numeroase lucrări științifice și articole de specialitate, Iuliu Hațieganu este fondatorul școlii medicale clujene și simbolul universității din orașul de pe malul Someșului Mic.

Tradiția educației medicale clujene este cunoscută pe toate meridianele lumii. Avându-și începuturile încă din Evul Mediu, a cunoscut o dezvoltare de amploare la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX. Victor Babeș, renumit specialist în domeniul microbiologiei, Emil Racoviță, explorator polar și fondator al biospeologiei, Iuliu Moldovan, pionier al politicilor de sănătate publică, Iuliu Hațieganu, clinicianul strălucit al Transilvaniei, Octavian Fodor, întemeietorul gastroenterologiei în România, Valeriu Bologna, unul dintre cei mai importanți istorici ai medicinei din Europa și alți iluștri profesori și cercetători s-au numărat printre specialiștii universității medicale clujene care i-au ridicat cota și prestigiul, punându-și în slujba științelor medicale, și în speță a omului, toată inteligența și munca lor.

Studentii absolvenți ai universității medicale clujene au demonstrat de asemenea calitatea studiilor efectuate aici prin profesionalismul ce i-a făcut cunoscuți pretutindeni în lume. Corpul profesoral de excepție a avut ocazia să se perfecționeze, mai ales după 1989, în unități similare din Europa Occidentală sau Statele Unite.

Condițiile de studiu create, spațiile de învățământ modernizate și dotările laboratoarelor cu tehnică modernă, alături de institutorii de marcă, au atras tot mai mulți studenți străini, UMF Cluj devenind o instituție internațională, în care studenții pot desluși tainele medicinei în limbile engleză și franceză.

Luciana Stănilă a avut o contribuție esențială la înființarea secțiilor universității cu predare în limbi străine: *linia engleză*, în 1998, ea însăși predând în limba lui Shakespeare până în 2004, și *linia franceză*, în anul 2000. Îmi spunea distinsa doamnă profesor că la întoarcerea din Africa, avea o grupă formată aproape în exclusivitate din tunisieni, așa că este lesne de înțeles faptul că înființarea secțiilor cu predare în limbi străine devenise o necesitate.

Iată cum prezintă astăzi *Profesor Doctor Constantin Ciuce, Rectorul Universității de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu”* din Cluj, instituția în fruntea căreia se află:

*Studentii noștri au posibilitatea să studieze în condiții foarte moderne și să participe la cursuri în amfiteatre bine dotate. La dispoziția studenților se află o bibliotecă bogată, cu un serviciu personalizat. Timpul liber poate fi petrecut la baza sportivă a universității noastre, sau prin participarea la activitățile culturale, atât de variate în orașul nostru, dar și prin vizitarea punctelor turistice ale zonei. Taxele de școlarizare sunt foarte accesibile, iar costul vieții nu este ridicat.*

*Orașul Cluj Napoca este situat în inima Transilvaniei, este un oraș frumos, cu o bună infrastructură, cu o bogată viață culturală, cu foarte mulți tineri ce studiază în cele șase universități. Amprenta multiculturală datează de peste 1.000 de ani, iar locuitorii clujeni sunt toleranți și prietenoși. Mulți dintre foștii studenți la medicină s-au îndrăgostit de acest oraș și s-au stabilit aici, întemeind o familie. În glumă, se poate spune că acesta este singurul pericol care îl pândește pe cel/cea care ar vrea să studieze aici.*

*Suntem mândri să vă invităm să citiți aceste rânduri și, ca urmare, să veniți să ne vedeți lucrând.”*

Îmi vorbise doamna profesor despre UMF Cluj cu un respect deosebit. S-a simțit legată de tot ce însemna această *a doua sa casă* și, chiar dacă a profesat șapte ani pe alte meridiane, nu s-a gândit vreodată să se stabilească

în altă parte. Experiența anilor petrecuți în Algeria n-a făcut altceva decât să-i deschidă căile cunoașterii spre o altfel de lume, dar, prin revenirea la Cluj, a simțit împlinirea.

### **O experiență palpitantă – șapte ani în Algeria!**

După câștigarea independenței Algeriei, în 1962, odată cu plecarea în masă a francezilor, forța intelectuală a țării a scăzut considerabil. Primii ani ce au urmat au fost marcați de frământări sociale și politice care au imprimat țării o stare de instabilitate. Începând cu 1965, timp de aproape 25 de ani, Algeria cunoaște o stabilitate relativă, sub socialismul unipartid al președintelui Houari Boumédiène.

Cum evoluția economică și socială a unui stat este în strânsă legătură cu nivelul de pregătire al populației, în Algeria este inițiată o reformă a învățământului, care impune comasarea unui număr însemnat de cadre didactice aduse din străinătate, în școlile algeriene. În vederea materializării acestei reforme, Algeria a încheiat protocoale de colaborare cu țările lagărului socialist, printre care Polonia, Bulgaria și, mai ales, România, de unde sute de cadre didactice aparținând tuturor formelor de învățământ au venit să predea în Algeria. În baza unui astfel de protocol a ajuns aici și Luciana Stănilă.

Făcând o trecere în revistă a perioadei petrecute în Algeria, Luciana Stănilă mi-a povestit câteva lucruri interesante: *Algeria este o țară frumoasă, are o coastă asemănătoare Coastei de Azur, deosebindu-se însă prin faptul că nu este amenajată la fel de frumos. Au munții Atlas, care o traversează în nord, iar în partea de sud, deșertul algerian, o poartă deschisă spre Sahara. Orașele cele mai importante sunt Alger, Oran și Constantine, dar cel mai frumos, nu numai din Algeria, ci din toate țările maghrebene, este Algerul. Însă Algeria de astăzi nu mai este ca cea de-atunci. Fundamentalistii au câștigat teren, și se pare că țara aceasta nu mai este atât de sigură...* Într-adevăr, evenimentele recente din Algeria și țările vecine, ca de altfel

frământările politice și sociale din toată lumea arabă, vin să confirme spusele doamnei profesor.

Algeria se întinde pe o suprafață de 2.378.907 kilometri pătrați.

Statisticile consultate mi-au furnizat informația conform căreia, la 1 ianuarie 2011, populația Algeriei era de 36.300.000 de locuitori.

Algeria este una dintre cele trei țări ale Africii de Nord cunoscute sub denumirea de *țările maghrebiene*, însă, prin istoria lor, și Egiptul, parțial și Libia și Mauritania, au multe trăsături comune cu primele trei (în limba arabă *Maghrib* înseamnă *Vest*). O zicală arabă spune că *Magreb este o pasăre sfântă. Trupul ei este Algeria, aripa sa dreaptă, Tunisia, iar cea stângă, Marocul* (Wikipedia).

Doamna Luciana îi cataloga într-un mod original, spunându-mi că *marocanii* sunt considerați a fi *artizanii Maghrebului*, *algerienii* sunt *țărani* acestuia, iar *tunisienii*, *intelectualii*.

În Algeria, Luciana Stănilă lucrează în două etape: 1974-1975, în capitala Alger, iar între 1983 și 1985, în orașul Constantine, în cadrul facultăților de medicină din cele două orașe. Salariul n-a fost cine știe ce: cel aferent primului contract era foarte mic, deoarece statul român își lua întotdeauna partea. Al doilea contract a fost ceva mai avantajos, retribuiția fiind ceva mai mare, în jur de 1.500 de dolari, din care impozitul pe care-l lăsa statului român era de 1.000 de dolari, iar restul de 500 erau ai ei. Statul român a făcut multă valută prin aceste rețineri, nestipulate în nicio lege internațională. Dar, totuși, câștigul era superior celui din țară.

*Perioada petrecută în Algeria a fost una palpitantă – mărturisește doamna Luciana –, în primul rând pentru că am luat contact cu o lume diferită de cea în care trăisem, cu alte obiceiuri și altă cultură și în al doilea rând, pentru că toți trăiam sub impactul fricii de a nu cădea în dizgrația celor de la ambasadă. Dacă cineva sufla ceva despre tine la ambasadă, aveai toate șansele să te trimită acasă și să nu mai părăsești România niciodată.*



Când a plecat prima oară în Algeria, avionul cu care călătorea transporta 180 de persoane, cei mai mulți, profesori, restul, membri ai familiilor lor. Foarte mulți români au avut atunci astfel de contracte. În schimb, în 1983, când Luciana Stănilă a plecat din nou, doar 12 dintre pasagerii avionului călătoreau în același scop cu ea, în Algeria. Deja algerienii își formaseră cadre didactice indigene și numărul străinilor care predau în școlile lor scăzuse considerabil.

*Nu mi-am făcut nici măcar un prieten algerian, deși păreau prietenoși. Nu-ți inspirau nicio încredere – mi-a spus Luciana Stănilă, și apoi mi-a povestit despre atitudinea și condiția femeii în societatea algeriană, care au uluit-o. Era interesată de aspectele legate de viața celor în mijlocul cărora trăia, de cultura și tradițiile algeriene, dar mai cu seamă de felul în care este tratată femeia în familie și societate.*

Are ocazia să participe la o nuntă algeriană și o face fără ezitare. Bineînțeles că surprizele n-au conținut să apară. A fost uimită să vadă că la nuntă, mireasa era izolată de restul nuntașilor, stătea singură într-o cameră. Femeile petreceau într-o încăpere, iar bărbații, separat, în alta. Au servit masa întâi bărbații, și de-abia când au terminat, au fost servite femeile. Un vas mare, cu un fel de ciorbă, era așezat în mijlocul încăperii, și din el au mâncat cele șapte femei prezente. Felul doi era o combinație ciudată: un soi de pilaf cu dulceață. *Asta n-a fost chiar așa de rău, că putea să servească fiecare din acel vas, cu o furculiță – îmi spunea râzând doamna Stănilă.* Probabil, în timpul mesei și-o fi amintit cum sunt nunțile în România, cu aperitivele acelea bogate, depășind marginile farfuriei, și supă cu tăieței de casă, cu friptura bine rumenită în cuptor și inegalabilele sarmale!

Ei, dar acum vine momentul *forte* al evenimentului: mirele și mireasa au dispărut... toată lumea aștepta nerăbdătoare să vadă cearceaful! S-a consumat și acest moment... și mireasa a scăpat cu obrazul curat! Dar cu cearceaful... pătat!

În cei *șapte ani algerieni*, au existat multe momente inedite în viața doamnei Stănilă – a avut ocazia să cunoască îndeaproape oamenii și tradițiile lor, să le pătrundă tainele și să le *guste* valorile culturale tradiționale. Însă

nici de tensiuni nu a dus lipsă, pentru că toți cei veniți din țară să lucreze aici erau suspectați în permanență de către securiștii ambasadei române din Alger de posibila *rătăcire* și *rămânere* prin vreo țară occidentală. Au fost multe cazuri de acest gen: de exemplu, îmi spunea Luciana Stănilă că la prima descindere în Algeria, avionul cu care a călătorit a făcut escală la Zurich, în Elveția. Deși aeroportul era bine securizat, două dintre familiile din grupul lor au reușit să *dezerteze*, creând un precedent și motivând într-o oarecare măsură atitudinea angajaților de la ambasadă. Din prima tranșă de profesori care au plecat în Algeria odată cu ea, cu puțin peste jumătate s-au întors în România, restul au reușit să se *strecoare* și să emigreze, cei mai mulți dintre ei ajungând în Canada, la Quebec, via Paris. Prin 1985, și Luciana Stănilă fusese tentată să facă un astfel de gest, pentru că toți trăgeau de ea să rămână, dar n-a făcut-o. Își amintește cum unul dintre lucrătorii ambasadei române, un tip arogant și foarte răutăcios, parcă *adulmecându-i* intenția, i-a spus că *drumul de întoarcere spre România trece prin... Occident!*

După cum îmi precizase încă de la începutul convorbirii noastre, familia și profesia constituiau două lucruri esențiale în viața sa. Avea două persoane dragi, la care ținea foarte mult: bunica din partea tatălui, pe care o vizita ori de câte ori ajungea în țară, la Sebeșul de Sus, și pe tatăl ei. În timpul primului contract cu Algeria, doamna Stănilă își duce tatăl în vizită, pentru o perioadă de trei săptămâni. Când au plecat spre Algeria, au făcut un popas la Roma. Astfel a văzut și Dumitru Stănilă Italia. Apoi, la întoarcerea în țară, au luat vaporul până la Marsilia și de-acolo s-au îndreptat spre Paris: i-a arătat și Franța! Era împăcată că îi făcuse o mare bucurie tatălui său.

Cei șapte ani de Algeria au sporit setea de cunoaștere a doamnei profesor și plăcerea de a călători și a vizita cât mai multe țări și continente, ceea ce a și făcut în anii ce au urmat.

### **Călătore prin lumea-ntreagă**

Fiind la Constantine, în a doua perioadă de lucru în Algeria, Luciana Stănilă face o excursie în Egipt. Fascinată de miturile faraonilor, dornică să viziteze Egiptul cu vestita *Vale a Regilor* și enigmaticele *piramide*, cu *lunca Nilului* și vechile orașe egiptene, călătorește de la Cairo până la Aswan, trăind o experiență unică.

După ce își încheie misiunea în Algeria, mai precis, după deschiderea granițelor României ca urmare a evenimentelor din decembrie 1989, ajunge din nou în *Africa neagră*, cum îi spune doamna profesor continentului african, dar de data aceasta merge în Namibia. Avea acolo prieteni români, cărora le face o vizită. Nu se sfiește să trăiască *senzaționalul* și participă la un *safari*. A fost o experiență unică, palpitantă.

Dar nu s-a oprit aici cu călătoriile, voia să vadă și continentul nord-american, și merge la Ambasada americană de la București, pentru viză. Când i-a văzut consulul pașaportul și viza de Namibia și a auzit că a făcut safari, s-a uitat la ea într-un mod mai ciudat. Sesizându-i privirea, doamna Stănilă se gândea în sinea ei: *ăsta zice că-s nebună, precis nu-mi dă viza!* Dar a primit-o, și în același an, 1992, traversează Atlanticul și face prima vizită în Statele Unite. A fost atunci în zona Chicago, statul Michigan, unde avea foarte mulți consăteni și rude. Neamul Stănilă este răspândit peste tot în America și în lume, știam acest lucru de la nea Mitică. Și el descinde dintr-o ramură a acestui neam, având unul dintre bunici cu numele Stănilă – bunicul din partea mamei, Ion, poreclit *Țiglaru*'.

Au urmat mai multe vizite ale Luciane Stănilă în Statele Unite: a fost la Chicago, Seattle, San Francisco, Los Angeles, Las Vegas și Phoenix. A ajuns și în Florida, undeva lângă Boca Raton. A profitat de faptul că se afla pe pământ american și a vizitat și câteva orașe din Canada. I-a plăcut foarte mult la Vancouver.

În America de Sud a ajuns în Brazilia, în orașul carnavalurilor, Rio de Janeiro.

Vizitând bătrâna Europă, i-a rămas la suflet insula Santorini, din Marea Egee, cea mai frumoasă din salba de insule grecești ce străjuiesc cu legendele lor, țara uneia dintre cele mai vechi civilizații, civilizația greacă.

### **„Mă consider un om împlinit!”**

Luciana Stănilă este un om împlinit: a reușit să urce cea mai înaltă treaptă academică, *profesor universitar doctor în microbiologie* la una dintre cele mai cunoscute universități medicale europene, *Universitatea de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu”* din inima Transilvaniei. A format și modelat, grație cunoștințelor și priceperii sale didactice, mii de studenți aparținând multor generații ce i-au trecut prin mână, atât la universitatea clujeană, cât și în cei șapte ani petrecuți în Algeria.

A călătorit mult, bucurându-se de frumusețile și misterele lumii, însă i-au rămas în suflet satul natal, imaginea celor care au înconjurat-o mereu cu dragoste și amintirile copilăriei. Nu și-a uitat niciodată originile, Sebeșul de Sus din *Mărginimea Sibiului*, vizitându-l cu drag, ori de câte ori timpul i-a permis. Și-a iubit neamul și familia ce a înconjurat-o mereu cu grijă și dragoste.

Astăzi, cei dragi ai săi îi simt gândurile pline de dragoste și recunoștință, de-acolo din cer, de Sus... Dar rudele și consătenii îi sunt aproape. Se implică în viața culturală a Sebeșului de Sus, în organizarea acelor întâlniri devenite tradiționale, *Fiii satului*.

Chiar dacă sunt la mii de kilometri depărtare, Luciana Stănilă și nea Mitică Sinu țin legătura. Nicole și Mitică Sinu au primit-o cu drag în Arizona, când a avut ocazia să viziteze împreună cu ei orașul și împrejurimile, și au re trăit pentru câteva zile amintirile împletite în fire de dor, despre Sebeșul de Sus și despre consătenii lor.

După ce am vorbit cu doamna profesor Stănilă minute multe la telefon, într-o atmosferă destinsă, deschisă și deosebit de plăcută, aflând atâtea despre viața și cariera Domniei Sale, am înțeles și mai bine de ce nea Mitică, atunci când povestește de ea, rostește cu atâta naturalețe: *Lucica!*

*Octavian Curpaș*

*Phoenix, Arizona*

*septembrie 2011*